

Zorile ar fi vrut să-i vorbească

ALEXANDRU LAZĂR

Noaptea, Bucureștiul e un oraș trist. Ziua e un oraș care mocnește a căderea de după apus.

Când nu mai e soare, nu mai e nimic care să mascheze mizeria. Când nu mai e soare nu mai are ce să nu mai doară. Luna vrea să lumineze, dar lumina ei mai mult întuneacă. Noaptea noastră e și mai noapte.

– O mai fi mult până în zori?

Străzile tac. Copacii nu tac. Mai e mult până în zori, Radule, mai e. Aproape că au început să strălucească stelele aici.

Omul se apropie de un castan. Îi pipăie scoarța. Se apropie și de ea. Mă simți, Radule? M-auzi? Parcă ai pune mâna pe scoarță, nu pe pielea mea. Ce să mai întind spre tine?

Se smucește de lângă el. O doare.

Dinspre Mântuleasa, văd Calea Moșilor împingându-se în zare. Ei fac dreapta, spre Foișorul de Foc. Locul le pare mort. Ceva de sub beton vrea să șoptească. Ne auziți? Ne mai simțiți, oamenilor? Ei n-auz. Nu simt, picioarele lor tropăie pe vorbele moarte de dedesubt.

– Auzi, Alina, mai e mult până în zori?

Târziu a răspuns.

– Mai e.

Zorile nu se grăbesc. Zorile sunt mute și calde. Sunt vii. Sunt roșii de arama ce arde sub zări. Zorile vin dinspre zări. Dinspre aceleași zări vin și în aceleași zări se risipesc.

Altădată, pe unde treceau ei erau vlăsiile celor care azi nu mai sunt. I-au îngropat copacii în trunchiurile lor, și peste copaci s-au făcut cărări. Peste cărări s-au făcut drumuri. Le-au pus deasupra pietre și deasupra pietrelor au turnat beton.

– Auzi, am uitat să te-ntreb. Blugii ăștia îți plac?

O studiază din cap până-n picioare.

– Nu te strâng?

– Nu

– Atunci îmi plac. Deși nuș'... parcă vin nasol... mă rog, treaba ta, dacă nu te strâng...

Merg încet. Mai înainte de Foișor e un parc. Se așează pe o bancă.

– Am vorbit azi cu maică-mea.

Alina tace.

– N-auzi?

– Ba aud. Ce-ați vorbit?

– Rahaturi. Că de ce n-am venit pe la ea, că unde umblu, că de ce așa, că... pana mea.

– Iar v-ați certat?

– Ca de-obicei

– Și nu vreți să-ncetați?

– Dă-o-n mă-sa de babă isterică.

Au tăcut amândoi, parcă temându-se și să-și dea mâna.

– Auzi, cum se cheamă parcu' ăsta?

– Izvorul Rece...

– Pana mea, ce nume idiot. Nu-i nici un izvor aici.

– Mda.

S-ar fi ridicat și parcă n-ar fi vrut. Îi țintuia acolo. Li se făcu dintr-o dată sete. Se uitară unul la altul. Nu îndrăzneau să se privească.

– Mai e mult până în zori?

– Mai e mult, Radule.

Iar au tăcut. Au privit multă vreme în pământ. S-au uitat spre cer, dar n-au văzut stele. În București nu se mai văd stele. E multă lumină și stelele sunt ascunse oricum.

– Ce rahat de viață.

Alina pare să nu-l audă.

– Tu ce morții mă-tii tot taci?

E mirată.

– Păi ce vrei să fac?

– Nu știu... vorbește...

– Ce să vorbesc?

– Da' pana mea tu ești mută de nu vorbești?

Nu-l mai ia în seamă. Și-a mutat deja privirea.

– Zi-n morții mă-tii, ești mută?

Tace. Nu se uită spre el. El se ridică. Se pune în fața ei și o ridică de gulerul hainei. Ar vrea să se împotrivească, dar e prea mică. Primește resemnată o palmă, și încă una.

– Acu' vorbești?

Ar deschide gura, dar i-ar fi teamă să plângă. Întoarce spatele. Cu voce înecată îndrugă ceva.

– Ești un bou...

S-a întors spre Calea Moșilor. Pe Calea Moșilor o apucă. El o urmărește cu privirea până dispăre după colț.

Iarba din parc ar fi tremurat odată. Acum nu mai tremură. În București, numai copacii tremură din când în când, pentru cine le mai ascultă balivernele. Iarba s-a învățat cu tăcerea. Aerul s-a învățat și el cu tăcerea. Vântul nu mai are chef de vorbă. Aleargă turbat, prăfuit, cu mantia de suflet zdrențuită și îmbăcsită de mirosul greu de hoit. Și lui Radu, pentru prima dată, i se pare că e singur.

Și tot singur merge mai departe, către Foișor. Trece pe lângă Biserica Grecească. De când o știe, e tot închisă. E o țâșnitoare veche în curte, dar nu mai are apă demult. Au secat-o vremurile când Dumnezeu era în Siberia. Treptele sunt prăfuite. Coloanele sunt triste, ținând pe umerii lor un acoperiș care nu mai acoperă nimic. Când era mic, și știa că Dumnezeu locuiește în biserici, se întreba dacă nu se simte singur, acolo unde e. În București, Dumnezeu se simte singur aproape oriunde.

Plopii tremură când îl simt. Ziua nu-i aude nimeni, și strigă spre el. Nu-i aude. O mai fi mult până în zori?

Înspre Foișor e lumină și se aud cântece. E un ritm drăcesc, ca de pe altă lume. Și-a încordat urechea, dar nu înțelege. Grăbește pasul.

Vine lumină dintr-o curte. Ca de felinar, sau ca de neon. E o lumină albă și puternică. Privirea i s-a împăienjenit și merge înspre locul acela.

S-a oprit câteva clipe. I-a fremătat betonul sub picioare, parcă vrând să-l oprească. Nu l-a oprit. A mers. În curte, prin păianjenii de pe ochi, a distins trei siluete goale. L-a orbit lumina și s-a simțit căzând. S-a dezmeticit greu. Ritmul era și mai îndrăcit. Fierbea în zdrăngănituri oribile, bufnind și troznind a greu și a amar. Vuietul unei muzici zălude ca de vânt îl îneca. Și în jurul lui, trei bătrâne goale, parcă vechi de când cu lumea, una știrbă, alta aproape cheală, dansau vrând aproape să fie grațioase. Se răsuceau prostește sub plesnetele de tinichea ale unui ritm oriental, mișcându-și cu greu hârburile de șolduri. Vroiau să arate ca niște cadâne, dar lui îi arătau înfricoșătoare și scârboase. A vrut să se ridice dar îl țineau. S-au prins într-o horă strânsă și grea, o horă ca de pe lumea cealaltă, care-l dezgustă și mai tare, căci pielea ce acoperea odată voluptatea lor de fecioare se răsfrângea în pliuri uscate. S-a simțit ca într-un laț.

L-au găsit spre ziuă. Un trecător chemase ambulanța, crezând că a băut și a căzut în mijlocul străzii. Urcându-se pe targă, simți că zorile ar fi vrut să-i vorbească. Dar în București, nici zorile nu mai au viață.